

Arrest

nr. 110 765 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. SNAUWAERT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, afkomstig uit het district Jalrez van de provincie Wardak. U verklaart uw gehele leven in uw dorp Sharabuddin Khel te hebben gewoond. U ging tot de zesde klas naar school. Na uw schooltijd begon u te werken om uw gezin te onderhouden. U kocht een wagen en huurde een chauffeur in om groenten en fruit te vervoeren. Op een dag vervoerde u samen met uw chauffeur een vracht voor drie Pakistaanse handelaars waaronder zich zonder uw medeweten wapens en explosieven bevonden. Bij een controlepost van de Afghaanse en internationale troepenmachten werd dit materiaal gevonden en werd u samen met de chauffeur en de drie Pakistanen aangehouden en opgesloten. Na een maand opsluiting in de gevangenis van Wardak kon u ontsnappen met behulp van uw oom. Hij had een bewaker omgekocht. Toen u terugkwam in uw dorp beschuldigde de taliban u ervan een informant te zijn voor de overheid omdat u reeds vrij was

terwijl de anderen nog opgesloten zaten. Ook de autoriteiten waren op zoek naar u wegens uw vermeende implicatie in terroristische activiteiten. Na tien dagen bent u gevlucht uit Afghanistan. U reisde naar België waar u op 25 februari 2013 toekwam. Op 26 februari 2013 diende u een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de autoriteiten en met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven.

Vooreerst legde u vage en tegenstrijdige verklaringen af over het transport dat leidde tot uw arrestatie door de autoriteiten en later tot uw vervolging door de taliban. Zo weet u bijzonder weinig te vertellen over de omstandigheden waarin het transport plaatsvond. U weet niet waar de goederen werden ingeladen (CGVS, p. 21). U weet wel waar uw chauffeur stond toen hij u oppikte, namelijk langs de weg aan madrasa bazar, maar toen was de wagen reeds geladen. U weet ook niet precies wie de lading inlaadde. U denkt dat het uw chauffeur en de drie Pakistanen waren maar dit is een veronderstelling (CGVS, p. 21). U kunt evenmin duidelijkheid scheppen over waar de lading van afkomstig was (CGVS, p. 21). U zegt dat de drie Pakistanen de lading hadden gekocht maar u weet niet van wie, of waar die lading werd aangekocht (CGVS, p. 21). Ook over de drie Pakistanen die zogenaamd eigenaar waren van de lading kunt u weinig vertellen. De informatie die u heeft over hen komt van uw chauffeur. Toen hij hen langs de weg oppikte zei hij dat hij ze kende en dat de lading van hen was. U stelde verder geen vragen over hen (CGVS, p. 16). Dat u zo weinig informatie kunt geven over het transport dat leidde tot uw arrestatie en daaropvolgende vlucht uit uw land van herkomst, strekt tot verwondering.

Bovendien legde u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over dit transport. Zo zegt u eerst dat u de lading niet zag. U weet enkel dat er wat bommen en wat Kalasjnikovs waren (CGVS, p. 11). Even later verklaart u dan weer dat u tijdens uw detentie foto's zag van welke wapens er in uw wagen verstopt zaten en antwoordt u dat er precies twee Kalasjnikovs en 4 ronde bommen van ongeveer 50 cm diameter in zaten (CGVS, p. 20). Het is vreemd dat u op een moment in het interview, wanneer u gevraagd wordt te vertellen wat precies de lading inhield, vaagweg verwijst naar een aantal bommen en Kalasjnikovs, hieraan toevoegend dat u ze niet zag (CGVS, p. 10), maar op een ander moment met precisie kunt zeggen uit wat de lading bestond (CGVS, p. 20). Voorts verklaarde u tot tweemaal toe dat u van uw chauffeur te horen kreeg dat de lading aan de drie Pakistanen toebehoorde. Hij zou u dit met name gezegd hebben toen hij stopte om hen te laten instappen (CGVS, p. 11 en 16). Ook bij de invulling van de vragenlijst van het CGVS liet u optekenen dat de drie mannen 'beweerden dat ze de eigenaars waren van de groenten en fruit die we vervoerden' (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Later verklaarde u evenwel in strijd hiermee dat u niet wist van wie de goederen waren. U dacht dat de lading van een of andere dorpeling was. Pas toen de wapens ontdekt werden zou u begrepen hebben van wie de lading was (CGVS, p. 22). Deze tegenstrijdigheden in uw relaas dragen eveneens bij tot de vaststelling dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Verder is het hoogst bedenkelijk dat uw chauffeur, die betrokken was bij de wapensmokkel (CGVS, p. 12), het risico zou nemen de wagen te laden met explosieven en wapens in de wetenschap dat jullie op de baan elke morgen werden gecontroleerd (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd zegt u dat de gewone politie moeilijk iets vindt maar dat er deze keer Amerikanen bij waren die met speciale machines controleren (CGVS, p. 19), hetgeen maar weinig weet te overtuigen.

Voorts kan men zich ook bedenkingen maken bij uw verklaringen over uw beweerde ontsnapping uit detentie. Uw oom zou een bewaker omgekocht hebben die u 's nachts de gevangenis liet verlaten. U vertrok te voet en de bewaker zou u gezegd hebben dat als u door iemand zou gevolgd worden, u maar moest zeggen dat u naar buiten ging om te plassen (CGVS, p. 14). Dat u - als terreurverdachte - zomaar kon wegwandelen van de gevangenis en bij een eventuele betrapping buiten de gevangensmuren maar hoefde te zeggen dat u ging plassen, komt echter hoogst onaannemelijk over (CGVS, p. 13 en 14). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van uw beweerde aanhouding en daaropvolgende ontsnapping uit detentie, terwijl u nochtans liet uitschijnen dat u nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en dat aan uw ontsnapping ook ruchtbaarheid werd gegeven in de media aangezien zelfs op de radio omgeroepen zou zijn dat u een terrorist bent en dat u moest opgepakt worden (CGVS, p. 10). Voorgaande vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Wardak dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u zich in Kabul kan vestigen om zich aan de onveilige situatie in het district Jalrez te onttrekken. U bent een alleenstaande, gezonde jongvolwassen man, en geeft aan Pashtu te spreken, alsook een beetje Dari (CGVS, p. 6). Bovendien blijkt u over een financieel netwerk te beschikken in Afghanistan. Uw oom beschikt over 45 à 50 jerib aan gronden in het district Jalrez (CGVS, p. 13) en u verklaarde dat hij alleen al met zijn appelboomgaarden 20.000 dollar per jaar verdient (CGVS, p. 14). Diezelfde oom hielp u ook bij de aankoop van uw wagen zodat u uw eigen zaak kon starten (CGVS, p. 4, 18), en betaalde uw reis naar België (CGVS, p. 14). Dit wijst erop dat u over een financieel netwerk kan beschikken om een eventuele hervestiging te realiseren. Voorgaande elementen wijzen erop dat u de mogelijkheden hebt om zich ergens anders in Afghanistan te vestigen, met name in Kabul.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul kan worden gesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uw taskara is niet van aard aan deze conclusie iets te wijzigen. Dit document bevat immers louter gegevens betreffende uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*. Verzoeker was niet aanwezig bij het laden van de wagen voor het transport dat tot zijn arrestatie aanleiding gaf. De bestelwagen bevond zich in de garage ten gevolge van een defect. Verzoeker werd opgebeld door zijn chauffeur met de melding dat de wagen klaar was en dat er ook al een lading was om te vervoeren. De chauffeur zou de wagen ophalen en toen verzoeker bij de wagen aankwam stond deze langs de kant van de weg geparkeerd en was de lading reeds ingeladen. Verzoeker weet ook niet met zekerheid wie de wagen heeft ingeladen en op welke plaats dit gebeurde. Het gebeurde wel vaker dat de chauffeur de lading van de wagen regelde, waardoor verzoeker zich hier geen vragen bij stelde. Verzoeker veronderstelt dat de chauffeur zelf de wagen heeft ingeladen, eventueel met hulp van de drie Pakistanen of hun personeel. Uiteraard kan verzoeker hierover niet meer details geven, aangezien hij het inladen niet met eigen ogen gezien heeft. Verzoeker kende ook de drie Pakistanen niet. Toen zijn chauffeur stopte om de mannen mee te nemen, vroeg verzoeker wie de mannen waren. De chauffeur antwoordde dat hij de mannen kende en dat het hun goederen waren die zij vervoerden. Ze zouden hen afzetten aan de markt in Kabul. Verzoeker vond dit een bevredigend antwoord. Er dient ook rekening gehouden te worden met de beperkte scholing van verzoeker en met het feit dat verzoeker zijn chauffeur, een vriend van zijn vader die hij al kende van toen hij nog een kind was, blindelings vertrouwde. Het strekt dus geenszins tot verwondering dat verzoeker niet meer informatie kan verschaffen over het transport, gezien het feit dat verzoeker simpelweg niet meer weet. Het feit dat verzoeker niet meer weet over feiten die zich buiten zijn aanwezigheid afspeelden, kan niet worden aangegrepen om de oprechtheid van verzoeker in twijfel te trekken. Ook de verklaringen van verzoeker met betrekking tot het transport zijn geenszins tegenstrijdig. Op het ogenblik van de controle stond verzoeker langs de kant van de weg en zag hij niet wat de Amerikaanse troepenmachten in de wagen ontdekten. Van zodra er geroepen werd dat er explosieven in de wagen lagen werd verzoeker geboeid en werd de wagen weggebracht. Verzoeker heeft dus geenszins gelogen wanneer hij aangaf dat hij niet zag wat de Amerikanen uit de wagen haalden. Tijdens zijn detentie werden hem foto's getoond van hetgeen in de wagen verborgen was, waardoor verzoeker echter wel degelijk weet wat er lag. De verklaringen van verzoeker over de verborgen lading zijn dus geenszins tegenstrijdig. Het is ook zeer logisch dat verzoeker de eerste maal dat gevraagd werd naar de lading op algemene wijze aangeeft dat er bommen en Kalasjnikovs in de wagen zaten en dat hij, wanneer de ondervrager hierop terugkomt en vraagt wat er precies in de wagen zat, meer details geeft over deze bommen en Kalasjnikovs. Verzoeker heeft daarnaast meermaals aangegeven dat zijn chauffeur hem verteld had dat de goederen eigendom waren van de drie Pakistaanse mannen. Deze verklaring stemt ook overeen met het antwoord van verzoeker in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd hem echter ook gevraagd naar de herkomst van de groenten en fruit, die door handelaars bij lokale boeren aangekocht werden en vervolgens naar de markt vervoerd werden. Wanneer nadien nogmaals gevraagd werd van wie de goederen waren die hij vervoerde moet bij verzoeker verwarring zijn ontstaan, waardoor hij antwoordde dat hij dacht dat de lading van een of andere dorpeling was. Het feit dat verzoeker niet in staat is om zijn verhaal op een gestructureerde en chronologische correcte wijze te vertellen, een vraag mis begrijpt, of pas details weergeeft wanneer de ondervrager doorvraagt over een bepaald onderwerp doet geen afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas. Wat het risico dat de chauffeur nam betreft, heeft verzoeker tijdens het gehoor uitgelegd dat die dag de controle werd uitgevoerd door Amerikanen in plaats van door de lokale troepenmachten. Amerikanen beschikken over toestellen waarmee ze explosieven kunnen detecteren, waarover de lokale troepenmachten niet beschikken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doet deze uitleg van verzoeker af als weinig overtuigend zonder enige motivatie of onderzoek. Bovendien kan het gedrag van de chauffeur niet aan verzoeker aangerekend worden. Indien de chauffeur overigens effectief banden had met de taliban is het helemaal niet onwaarschijnlijk dat hij enig

risico zou nemen om zijn idealen te bewerkstelligen. Met betrekking tot de ontsnapping van verzoeker dient te worden opgemerkt dat hij niet in de grote gevangenis in Kabul zat, maar vastgehouden werd bij de veiligheidsdiensten in het provinciecentrum onder hun lokalen. Het spreekt voor zich dat de veiligheidsnormen en de aanwezige bewaking niet kunnen worden vergeleken met die van een grote gevangenis. Het volstond voor een bewaker wel degelijk om een achterdeur te openen van het gebouw zodat verzoeker zou kunnen wegwandelen. De bewaker had verzoeker duidelijk gemaakt dat hij hem enkel tot aan de achterdeur zou brengen en dat verzoeker daarna zichzelf diende te redden. Mocht hij toch opgepakt worden dan zou het verhaal luiden dat verzoeker had gevraagd naar het toilet te gaan en op die manier was weggevlucht. Dat is ook hetgeen de bewaker zou verklaren als er vragen zouden komen. Het feit dat verzoeker niet over bewijzen beschikt van zijn detentie kan niet volstaan om zijn verhaal als ongeloofwaardig te beschouwen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker vreest zowel vervolging door de Afghaanse autoriteiten, omdat zij hem ervan beschuldigen lid te zijn van een terroristische groepering, als door de taliban, die hem sinds zijn ontsnapping uit de gevangenis ervan verdenken mee te werken met de regering en ervoor gezorgd te hebben dat hun mannen aangehouden werden. Aangezien verzoeker eigenaar was van de bestelwagen werd aangenomen dat hij afwist van de wapens en explosieven. Verzoeker werd opgesloten en herhaaldelijk ondervraagd. In de gevangenis werd hij geslagen om hem tot bekentenissen te dwingen over zijn betrokkenheid bij het vervoer van de wapens en de explosieven die in zijn bestelwagen werden teruggevonden. Uiteindelijk kon verzoeker ontsnappen nadat zijn oom een bewaker had omgekocht. Verzoeker wordt aanzien als een terreurverdachte en op de radio werd zelfs omgeroepen dat verzoeker een terrorist was en moest opgepakt worden. Terwijl verzoeker in Iran was vernam hij ook dat zijn jongere broer was opgepakt. Uit een UN rapport van januari 2013, waaruit verzoeker citeert en dat hij bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat foltering en onmenselijke behandeling een ernstig probleem is bij gevangenen die ervan verdacht worden lid te zijn van de taliban of andere anti-regeringsgroepen. Daarnaast dreigen de taliban verzoeker te vermoorden indien hij niet met hen zou samenwerken. Het is algemeen bekend dat anti-regeringsgroepen zoals de taliban burgers vervolgen die ervan verdacht worden sympathisant te zijn van de regering. Dit blijkt ook uit de UNHCR Guidelines van 17 december 2010 waaruit verzoeker citeert en dat hij aan zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker heeft dan ook duidelijk een risicoprofiel dat een bijzonder zorgvuldig onderzoek naar de risico's van terugkeer vereist. Tevens voldoet verzoeker aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming. Verzoeker is afkomstig uit het district Jalrez van de provincie Wardak en woonde voor zijn vlucht uit Afghanistan in het dorp Sharabuddin Khel. Uit het beleidsdocument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat asielzoekers uit de provincie Wardak subsidiaire bescherming krijgen. Kabul is geen realistisch intern vluchtalternatief voor verzoeker. De taliban beschikken over een uitgebreid netwerk en zullen verzoeker ongetwijfeld ook in Kabul kunnen vinden. Daarenboven is de aanwezigheid en de macht van de overheid veel groter in Kabul. Verzoeker beschikt ook niet over de nodige opvang of het nodige netwerk dat een vestiging in Kabul in menswaardige omstandigheden mogelijk zou maken. Verzoeker heeft geen vrienden, familie of kennissen in Kabul. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat er overigens ten onrechte van uit dat de oom van verzoeker alle kosten van vestiging in Kabul zou financieren. Leven en wonen is zeer duur in Kabul en de oom van verzoeker kan dit onmogelijk betalen. Verzoeker zal in Kabul onmogelijk in zijn eigen levensonderhoud kunnen voorzien. Hij heeft geen enkele specifieke opleiding genoten en de wagen waarmee hij zijn vroegere activiteiten ontplooid is in beslag genomen. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor ook dat hij nooit eerder in Kabul verbleef of woonde. Dat het bijzonder moeilijk is om zich te integreren in de stad Kabul wanneer men daar niet kan terugvallen op familie of kennissen blijkt ook uit het landenrapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van november 2012, dat door verzoeker aan het verzoekschrift werd gevoegd. Tijdens het gehoor kwam Kabul als vestigingsalternatief overigens slechts marginaal aan bod. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie in Kabul evenzeer precair blijft. De niet afhoudende stroom aanslagen en terreurdaden mag dan wel in hoofdzaak gericht zijn op specifieke doelen, zij houden ook aanzienlijke risico's in voor burgers. Bovendien wordt algemeen gevreesd voor een aanzienlijke verslechtering van de toestand in Afghanistan na de terugtrekking van de NAVO troepen in 2014.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: zijn taskara en bijlage 26, *"het beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers februari 2010"*, de Achtergrondfiche Afghanistan van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van november 2012, een uittreksel uit een rapport van de UNHCR van januari 2013 en een uittreksel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 17 december 2010.

Per brief van 17 juli 2013 bezorgt verzoeker de Raad de volgende documenten: een kopie van de enveloppe waarmee de nieuwe documenten werden opgestuurd met de poststempel van Afghanistan op datum van 7 mei 2013, een verklaring van de Commissie van Militaire Zaken van de provincie Maidan Wardak in verband met de voortvluchtigheid van verzoeker met beëdigde vertaling, een verzoekschrift van de dorpsraad van het dorp Ziyawalat tot vrijlating van de broer van verzoeker met beëdigde vertaling, een verklaring van de dorpsraad van het dorp Ziyawalat met vingerafdrukken door de leden van de dorpsraad met beëdigde vertaling, een brief van de voorzitter van de provinciale raad aan het politiecommissariaat van de provincie Maidan Wardak met beëdigde vertaling en een brief van de voorzitter van de provinciale raad aan de directie van de nationale veiligheid van de provincie Maidan Wardak met beëdigde vertaling.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende incoherente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker, wanneer hem gevraagd wordt wat er precies in zijn wagen gevonden werd, eerst vaagweg antwoordt dat er bommen en Kalasjnikovs waren, maar dat hij ze niet gezien heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11), om dan veel later in het gehoor plots te verklaren dat hij wel foto's heeft gezien van de wapens en Kalasjnikovs en precies aan te duiden hoeveel het er waren en hoe groot ze waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit geenszins een tegenstrijdigheid kan zijn, aangezien hij de wapens slechts op foto's, en niet met zijn eigen ogen zag, stelt de Raad vast dat dit geenszins wegneemt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dit niet onmiddellijk zou antwoorden wanneer hem gevraagd wordt wat er precies in zijn wagen werd aangetroffen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het logisch is dat hij eerst algemeen aangaf wat er in de wagen lag en pas wanneer de ondervrager hem vroeg wat er precies in de wagen lag meer gedetailleerde info gaf, stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk al de eerste keer de vraag stelde naar wat precies werd aangetroffen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Bovendien stelt verzoeker eerst dat zijn chauffeur hem vertelde dat de lading toebehoorde aan de drie Pakistaanse mannen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 16), terwijl hij even later beweert dat hij niet wist van wie de goederen waren en dat hij dacht dat dit van een of andere dorpeling was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22). Nochtans verklaarde verzoeker ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Pakistaanse mannen beweerden dat ze de eigenaars waren van de groenten en fruit die vervoerd werden (stuk 9, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat verwarring moet zijn ontstaan omdat ook gevraagd werd naar de herkomst van de groenten en fruit en de goederen die verzoeker vervoerde door handelaars werden gekocht bij lokale boeren, stelt de Raad dat dit geenszins aannemelijk is. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchteling en de staatlozen specifiek de vraag stelde of verzoeker wist dat de lading van de Pakistanen was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22). Bovendien verklaart verzoeker dat hij pas toen de wapens ontdekt werden begreep dat de goederen van de Pakistanen waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22), terwijl hij eerder in het gehoor tot tweemaal toe stelde dat zijn chauffeur hem vertelde dat de goederen van de Pakistanen waren op het moment dat zij de Pakistanen oppikten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 16). Daarnaast blijkt verzoeker bijzonder weinig te weten over de omstandigheden waarin het transport gebeurde. Zo weet hij niet waar de goederen werden ingeladen,

noch door wie zij werden ingeladen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21). Ook over de drie Pakistaanse mannen kan verzoeker niet meer vertellen dan dat zijn chauffeur zei dat hij hen kende en dat hij zich hier verder geen vragen bij stelde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Verzoeker weet evenmin hoe het nu gaat met de chauffeur en de drie Pakistaanse mannen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij niet aanwezig was bij het inladen van de goederen in de wagen, waardoor hij hier niet meer details over kan geven, en dat hij het antwoord van zijn chauffeur dat hij de Pakistanen kende bevredigend vond aangezien hij hem blindelings vertrouwde, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze kan verwacht worden van verzoeker dat hij alles zou doen om alle mogelijke informatie te bekomen terwijl hij een maand lang, naar eigen zeggen onterecht, opgesloten zat in de gevangenis. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker hieromtrent geen enkele informatie kan geven.

Verzoeker legt tevens geenszins geloofwaardige verklaringen af omtrent zijn ontsnapping uit detentie. De oom van verzoeker zou een bewaker hebben omgekocht om verzoeker vrij te krijgen. Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker, die was aangehouden als terreurverdachte, verdacht werd lid te zijn van de taliban en zelfs op de radio werd afgeroepen in een opsporingsbericht na zijn ontsnapping, bij een eventuele betrapping tijdens zijn ontsnapping slechts diende te zeggen dat hij even naar het toilet ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10, 13 en 14). Het is geenszins aannemelijk dat men een terreurverdachte zomaar alleen naar buiten zou laten gaan om naar het toilet te gaan en dat een dergelijk zwak excuus gebruikt zou worden door de bewaker die een groot risico nam door verzoeker vrij te laten. Bovendien verklaart verzoeker zelf dat de cipiers steeds meegingen als een gevangene ergens naartoe ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet in een grote gevangenis werd vastgehouden, maar bij de veiligheidsdiensten in het provinciecentrum, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de ongeloofwaardigheid van de manier waarop verzoeker zou zijn ontsnapt.

Ook de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangevoerde beperkte educatie, kan geen hindernis vormen voor het hebben van kennis inzake voormelde elementen of het afleggen van coherente verklaringen. Dergelijke informatie vereist immers geen schoolse kennis, noch was verzoeker dermate jong dat hij zich onbewust was van hetgeen zich in zijn leven afspeelde. Zelfs van personen met een geringe opleiding mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven (RvS 27 april 2000, nr. 86.933).

2.5. De taskara van verzoeker heeft slechts betrekking op zijn identiteit, die ter zake niet ter discussie staat, en is bijgevolg niet dienstig. Ook de bijlage 26 van verzoeker is niet dienstig als bewijsstuk in zijn asielaanvraag. Wat betreft de door verzoeker per brief neergelegde documenten, merkt de Raad op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten, met name de verklaring van de Commissie van Militaire Zaken in verband met de voortvluchtigheid van verzoeker en de brieven van de dorpsraad en van de voorzitter van de provinciale raad, die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt bovendien vast dat de brieven van de dorpsraad en van de voorzitter van de provinciale raad en de staatlozen heeft neergelegd, kleurkopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Waar verzoeker in haar verzoekschrift verwijst naar een uittreksel uit een rapport van de UNHCR van januari 2013 betreffende foltering en onmenselijke behandelingen van mensen die ervan verdacht worden lid te zijn van de taliban of andere anti-regeringsgroepen en naar een uittreksel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 17 december 2010 waaruit blijkt de taliban burgers vervolgen die ervan verdacht worden sympathisant te zijn van de regering, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in algemene rapporten, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen man, heeft tot het zesde jaar gestudeerd, spreekt Pashtou en een beetje Dari en vervoerde regelmatig goederen naar Kabul (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4, 6, 8 en 23). Met de argumentatie dat het leven en wonen in Kabul zeer duur is, dat hij geen enkele specifieke opleiding heeft genoten en dat zijn wagen in beslag is genomen, toont hij niet aan dat hij zich niet in Kabul kan vestigen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien. Verzoeker toont niet aan dat hij als meerderjarige, gezonde jongeman niet in staat zou zijn een degelijke woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul. De Raad erkent dat uit het rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen blijkt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die in Kabul in Afghanistan wonen erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en

internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zich niet kan vestigen in Kabul doordat de taliban en de autoriteiten ook daar aanwezig zijn, stelt de Raad dat hierboven reeds werd vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. De door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt asielzoekers uit de provincie Wardak subsidiaire bescherming krijgen, is gelet op het feit dat verzoeker over een intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul niet dienstig. Het rapport uitgegeven door Vluchtelingenwerk Vlaanderen bespreekt de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigt dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar toont niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF